

DILLUNS O (DIMARTS)

Carallots imperdonables!

Antoni Dalmases

M'he esperat. He esperat que passessin uns mesos i que comencés la nova lliga. No vaig voler escriure a cop calent (l quin cop: una bona patacada!), perquè no em diguessin que sóc injust i que no és correcte ni coherent emprendre-la a insults amb els mateixos que un any abans m'havien fet veure el cel. Però ara ja m'és igual, que diguin el que vulguin, perquè jo m'he esperat i, en canvi, a cada nova jornada em refermo en la idea primera, la que em va sortir de tot cor el dia que, amb la televisió migpartida, veia com "ellos", amb quatre canyes i un bastó, se'n sortien a Saragossa i l'Espanyol ("ellos" en petit!) ridiculitzava els nostres en pocs minuts. La lliga va volar d'una manera indigna, vergonyosa, lentament regalada una jornada rere una altra, ara un puntet, ara dos... i patapam! Tot a la merda!

Excuso dir que la idea primera que vaig tenir aquell dissabte al vespre va ser: "Que els fotin a tots al carrer!". Em van dir que no m'esverés, a casa em recomanaven seny (allò tan adequat als impotents quan ja es veu que no hi arriben...), que no podíem prescindir de les peces importants, que calia recuperar els ànims després d'un accident... i jo què sé quants coses em van dir. Fins em sembla que el Pere i tot, pobret, va voler-se consolar tot consolant-se i em va dir una cosa així com que "ara n'aprendran, perquè guanyar una lliga agònicament voldria dir que la temporada següent no canviaria res...". Ara penso que m'ho devia dir segurament perquè ell, pedagog irredempt i bona persona, creu en les possibilitats de la transformació humana en positiu. Però jo no estava per reflexions. Si m'haguessin preguntat què volia, ja tenia la paraula a punt: sang! Jo volia sang! Volia que els molt carallots del diable rebessin un grapat de bastonades que els deixessin baldats i que després se'ls venguessin al Mollerussa o al Cangas d'Onís tots el un pack, que diuen ara.

Però em van aconsellar calma, prudència i deixar passar les vacances, que després de l'estiu tot seria diferent... I un rave! L'únic diferent és la samarreta del segon equipament, aquest any d'un blau amanerat potser cruelment escaient... Portem tres partits de lliga, quan escric això: dos empats i una victòria diria que discutible contra el Bilbao a casa. Tres gols a favor (en 270 minuts!) i un en contra. Anem cinquens amb cinc punts, empatats amb la flor i la nata de la mediocritat futbolística i tot el consol que se m'acut, després d'haver-los vist jugar és que aquest any almenys no ens podran consolar dient que "ja hem guanyat un títol", perquè les criatures que van perdre contra el Nàstic la Copa Catalana van demostrar per quin motiu són a 3ª i per què cal fitxar a l'estranger sense parar.

Ben pensat, però, hi ha més motius per consolar-se. Per exemple: podem guanyar la Lliga, perquè l'any passat, el primer equip de l'Espanyol (aquell que du l'unifor-

niforme blanc merenga) va anar sempre al darrere nostre i al final ens la va birlar (bé, en realitat la va recollir de terra, quan els nostres la van llençar amb gest displicent), de manera que potser farem com "ellos" -ja que sembla que som tan dolents com "ellos"!- o, en el millor dels casos, quedarem

classificats per la UEFA i de seguida ens passaran cinc o sis equipets al davant, de manera que no caldrà patir més: la lliga estarà perduda i ens estalviarem el ridícul a última hora.

Ah! I, a més, igual els foten a tots al carrer, busquen un equip tècnic que es planteja què fer quan el contrari es tanca al darrere amb 10 jugadors sota els pals i el que ens fa els gols en punta per contraatacar, que és com juguen tots els equipets avui dia. I fitxen els jugadors idonis per fer un sistema rupestre sense donar falses esperances, sobretot perquè, en començar la lliga, al primer discurs, podran deixar clar que tenim un objectiu a l'abast: "mantenir-nos".

I que vagi al futbol son pare! ☹